

> **Il·lustracions:** **Jordi Fenosa Tatay**, Als seus pares els feia molta gràcia que volgués ser dibuixant, fins que es van adonar que allò anava de veres quan ja era massa tard per evitar-ho. El 1988 va començar a publicar còmics de terror en editorials alemanyes. Després d'aquest poc prometedor inici, les editorials de llibres infantils catalanes comencen a comptar amb ell i, cap al 1990, deixa el còmic per dedicar-se a dibuixar per a nens. Ja fa uns quants anys que il·lustra tot el que cau a les seves mans, ja sigui llibres de text, didàctics o literatura infantil i juvenil. També és l'autor dels còmics d'humor *Hotel Porquí*. Encara diu que vol ser dibuixant.

Ens reunim sovint. Ara a casa d'uns, ara a casa dels altres...

Quan algun d'ells baixa a la ciutat, moltes vegades els acompanyo.

Mentre ells fan la seva, jo enfilo els carrers. I, no sé per què, gairebé sempre acabo aquí, al punt on convergeixen tots els gratacels.

Aleshores em torno a sentir una absurda peça d'un estèril i absurd engranatge. I haig de fer un gest que em sembla fins i tot aparatós, per poder tornar a sentir el doll de l'aire.

I poc després arriba la Laura, o l'Enric, o la Valentina...

I tornem a casa.

Joana Ramos.

Els veïns de Camallera salven el Planeta amb l'ajut de l'Eduard Escoffet

Tot això que ha passat, en el fons ja se sabia. Hi havia avisos, i també molta gent que anava veient que les coses no podien seguir d'aquella manera. En aquella època la crisi amenaçava el ritme vertiginós de producció que portaven els homes des de feia més de 200 anys. S'havia arribat tan lluny en aquest afany que aviat ja no hi va haver prou consumidors per a tants productes. La gent no estava només enfadada de

coses; tampoc tenia temps d'aprendre, escoltar o veure res més. A no saber què fer per seguir fent li deien crisi.

Encara ningú no s'explica com va ser que, després de tant donar-li voltes al problema, la solució vingués d'allà mateix; de casa, com qui diu.

Eren les vuit toques, però hi havia un silenci que no era normal. Els veïns s'afanyaven cap a la feina, cap a l'escola, cap a la botiga de l'Àlicia a comprar cols.

taller de creació

Clara Garí és gestora cultural, i sovint fa d'artista. Li agrada la filosofia, menjar bé, anar a l'Índia, banyar-se al mar i als rius, cuinar, meditar, caçar bolets, caminar, beure vi, parlar, escriure, cantar i fer ioga.

Un noi prim amb una gorreta de feltre caminava pel carrer del Raval amb un flabiol i un tamborí minúscul. Cantava una cançó estranya, que alguns ja havien sentit; era una cançó d'un tal Escoffet, un homenet català, poeta. Deia poc, però prou: les consignes d'allò que calia fer o, més ben dit, d'allò que calia deixar de fer per obrir la porta:

*Viure més aviat poc:
no ocupar gaire espai ni gaire estona.
Llegir dos cops el mateix llibre
abans que llegir-ne dos de diferents.
Parlar poc, quan et preguntin...[1]*

I, dring, dring, feia sonar una campaneta de llautó que li penjava del sarró. Ja se n'anava carrer avall, i tots darrere seu. Ben aviat va tenir un seguici més llarg que el del flautista de Hamelín. «A on ens duu?» —va preguntar un; «el flautista fa fora les rates» —li van contestar. I seguien caminant en silenci, sense maletes ni bosses, les mans buides i l'ànima plena de confiança.

...I aleshores, en arribar vora el pont del tren, van veure la portella a la roca, com en el conte de l'Alí Babà, que deia «Obre't, sèsam!». El flautista la va empènyer suaument i tots hi van entrar. El passadís era molt llarg i fosc, i semblava que passava per sota la via. De cop es veié llum i la sortida del túnel: a fora van veure, com a l'altra banda d'un mirall, un altre cop el poble. I el flautista havia desaparegut.

...I què més? Doncs, res més.

Vet aquí que els veïns van sortir de la crisi, perquè a l'altre cantó del passadís hi havia el mateix poble, però no la crisi. Crisi? Què dic! No hi

havia res de res! Ni crisi ni res de res. La cosa més curiosa era que tot estava com sempre. Els carrers, el Cinema Sonora, l'escola... i la gent que anava al Forn, al bar Lluís, a Correus, al taller d'en Feliu.

Així va ser com els veïns de Camallera van salvar el planeta: es van adonar que els homes, amb aquella dèria de fer i fer, havien ordit la crisi. I ja només va caldre explicar-ho arreu del món. Com aquell que des de dalt de la muntanya ha vist el camí i després, de baixada, ja no es perd dins el bosc. Ara sabien que en realitat no calia afanyar-se per res, i comprovaven divertits i sorpresos que totes les coses es feien soles. ...I Buda s'ho mirava de dalt del lledoner, i reia, i reia.

Clara Garí.

[1] Eduard Escoffet & Bradien. *Salva el Planeta!*

